

Deniz Papağanının Şiir Yarışması

Ebru Mina TOMURCUK

Deniz Papağanının Şiir Yarışması

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir sabah, deniz kenarında Deniz Papağanı bir kayanın üzerine oturmuş, dalgaları izliyordu. Özel günler için sakladığı küçük mavi örgü atkısını takmıştı. Bugün özeldi çünkü kıyıya bir şiir yarışması geliyordu. Deniz Papağanı katılmak istiyordu ama yazmayı denediğinde hiçbir kelime gelmiyordu. İçini çekti ve turuncu gagasını kanadının altına soktu.

Deniz Papağanı'nın en iyi arkadaşı Dalıcı Martı, yakındaki bir kayanın üzerinde uzun ve ince duruyordu. Pürüzsüz koyu sırtı güneşte parlıyor, uzun sivri gagası denize doğru uzanıyordu. 'Ne oldu, Deniz Papağanı?' diye sordu nazıkçe. 'Yarışma için bir şiir yazmak istiyorum,' dedi, 'ama kelimelerim birbirine karışmış.' Dalıcı Martı gülümsedi. 'Şiirler illa kelimelerle başlamak zorunda değil,' dedi. 'Bazen dinlemekle başlarlar.'

Deniz Papağanı bundan emin değildi. Yarışma için toplanan diğer kuşlara baktı. Martılar kafiyeler çalışıyor, bir kum kuşu bir melodi mırıldanıyordu. Deniz Papağanı kendini küçük, yuvarlak ve çok sessiz hissetti. 'Herkesin kelimeleri var,' diye fısıldadı. Dalıcı Martı yanında durdu. 'Hadi suya inelim,' dedi. 'Okyanusun bolca kelimesi var. Sadece onları bulmamız gerekiyor.'

Suyun kenarına yürüdüler; dalgalar kuma doğru koşuyor, sonra geri çekiliyordu. 'Gözlerini kapat,' dedi Dalıcı Martı. 'Ne duyuyorsun?' Deniz Papağanı dinledi. Dalgaların çarpıp tıslamasını, uzaktan martıların çığlığını ve hafif rüzgârı duydu. 'Bu sadece gürültü,' dedi. 'Hayır,' dedi Dalıcı Martı, 'bu bir hikâye. Tekrar dinle.'

Deniz Papağanı daha dikkatli dinledi. Dalgalar yavaş, düzenli bir nefes gibi ses çıkarıyordu. Martılar bir korodaki şarkıcılar gibi ötüyordu. 'Bir şey duyuyorum,' dedi gözlerini açarak. 'Dalgalar bir davul gibi,' dedi. 'Ve martılar bir şarkı gibi.' Dalıcı Martı başını salladı. 'İşte şimdi şiir yapıyorsun,' dedi. 'Ama bunları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum,' dedi Deniz Papağanı.

Dalıcı Martı pürüzsüz bir çakıl taşı aldı ve kuma çizgiler çizdi. 'Bir şiir küçük bir tekne gibidir,' dedi. 'Her dize seni bir sonrakine taşır.' Deniz Papağanı çizgilere, sonra denize baktı. 'Dalgalar bir kalp atışı gibi inip kalkıyor,' dedi. Dalıcı Martı koyu kanatlarını çırpı. 'İşte bir dize!' dedi. 'Devam et.'

Deniz Papağanı derin bir nefes aldı. 'Martılar denizin üstünde yüksekten şarkı söylüyor,' dedi. 'Rüzgâr çimenlerin arasından fısıldıyor.' Durdu. 'Okyanus büyük mavi bir davul.' Dalıcı Martı gülümsedi. 'Zaten üç dizen var,' dedi. 'Şimdi bir şiir yapmak için birkaç dize daha gerekiyor.' Deniz Papağanı küçük bir umut kıvılcımı hissetti. Belki de bunu başarabilirdi.

Bütün öğleden sonrayı suyun kenarında geçirdiler. Deniz Papağanı gelgitin gelip gidişini izledi. Bir fokun dalgaların üstüne kafasını çıkardığını gördü. 'Fok köpükten bir papyon takıyor,' dedi kıkırdayarak. Dalıcı Martı da güldü. 'Bu çok eğlenceli,' dedi. 'Şiirler eğlenceli olabilir.' Deniz Papağanı tuzlu hava ve kumdaki deniz kabukları hakkında daha fazla dize ekledi.

Güneş batmaya başladığında Deniz Papağanı'nın koca bir şiiri vardı. Kısa ve basitti ama ona aitti. 'Hâlâ gerginim,' dedi. 'Ya jüri beğenmezse?' Dalıcı Martı yakınında durdu. 'Jüri denizi seven bir fok,' dedi. 'Şiirini yavaşça söyle ve dalgaları düşün.' Deniz Papağanı başını salladı ve şiirini sıkıca tuttu.

O gece Deniz Papağanı şiirini sessiz bir koyda çalıştı. Dizeleri yıldızlara fısıldadı. Kelimeler artık arkadaş gibi geliyordu. Mavi atkısını boynuna doladı ve kalabalığın önünde durduğunu hayal etti. Kalbi hızlı çarpıyordu ama Dalıcı Martı'nın sözlerini hatırladı: 'İçindeki okyanusu dinle.' Kulaklarında dalga sesleriyle uykuya daldı.

Yarışma günü bütün kuşlar sahilde toplandı. Kırmızı papyonlu, iri gri bir fok olan jüri bir kayanın üzerine oturdu. Kuşlar tek tek şiirlerini okudu. Martıların kafiyeleri zekiceydi, kum kuşunun şarkısı tatlıydı. Sıra Deniz Papağanı'na geldi. Turuncu gagası titredi ve neredeyse arkasını dönüp gidecekti.

Ama sonra kalabalığın içinde Dalıcı Martı'yı gördü, başını sallıyordu. Deniz Papağanı derin bir nefes aldı ve başladı. 'Dalgalar bir kalp atışı gibi inip kalkıyor,' dedi. 'Martılar denizin üstünde yüksekten şarkı söylüyor. Rüzgâr çimenlerin arasından fısıldıyor. Okyanus büyük mavi bir davul. Fok köpükten bir papyon takıyor.' Sesi her dizede daha da güçlendi.

Bitirdiğinde sahil bir an sessiz kaldı. Sonra fok jüri gülümsedi ve bıyıkları seğirdi. 'Bu şiir bana denizi hissettirdi,' dedi. Diğer kuşlar kanatlarını çırpıp tezahürat yaptı. Deniz Papağanı'nın yanakları beyaz tüylerinin altında pembeye döndü. Başarmıştı! Şiirini paylaşmıştı ve herkes dinlemişti.

Fok jüri kazananları açıkladı. Deniz Papağanı birincilik ödülünü kazanmadı ama 'En İyi Okyanus Sesi' için özel bir kurdele kazandı. Fok, 'Şiirin bize denizin birçok sesi olduğunu hatırlattı ve sen iyi dinledin,' dedi. Deniz Papağanı Dalıcı Martı'ya baktı ve gülümsedi. Kazandığı için değil, kelimelerini bulduğu için gurur duydu.

Yarışmadan sonra Deniz Papağanı ve Dalıcı Martı en sevdikleri kayanın üzerine oturup gün batımını izlediler. 'Haklıydın,' dedi Deniz Papağanı. 'Dinlersen şiir her yerde.' Dalıcı Martı başını salladı. 'Ve sen onu kendine özgü bir şekilde yaptın,' dedi. Deniz Papağanı mavi atkısına dokundu ve bu günü asla unutmayacağını bildi.

O günden sonra Deniz Papağanı fırsat buldukça deniz hakkında şiirler yazdı. Yaratıcılığın birçok biçimde geldiğini öğrendi—bazen kelimelerde, bazen seslerde, bazen de iyi bir arkadaşın yardımında. Ve ne zaman dalgaları duysa, sesini bulduğu o günü hatırladı.